

BLOSSOM VALLEY

DEEL 2

ELLEN
RINK

Zomervuur

DE FONTEIN

‘Als je ze allebei mooi vindt, dan neem je ze toch allebei? Je krijgt ze van mij.’ Guus staat tegen een pashokje geleund en haalt zijn schouders op. ‘Hoeven we niet heel ingewikkeld over te doen, Bell.’

Ik heb de donkerbruine en de chocoladebruine Stetson in mijn handen en kan geen keuze maken. Ik vind ze beide prachtig en eerlijk is eerlijk, de kleuren staan me allebei best oké.

‘We hoeven niet met geld te smijten, hè, ook al heb je dertig miljoen,’ mompel ik in het Nederlands, aangezien zowel de verkoper als Quinn in de buurt staat. Iedereen weet van de geldprijs, niemand weet het precieze bedrag.

Ik zet de chocoladebruine cowboyhoed weer op mijn hoofd en kijk in de spiegel. Het maakt het geheel iets lichter dan de donkerbruine hoed en godzijdank is m’n brakke hoofd een beetje aan het bijtrekken. Vanochtend bij Miss Dana op bezoek voelde ik me nog een uitgewrongen dweil.

‘Deze wordt het,’ zeg ik vastbesloten.

‘Ik heb drie hoeden.’ Quinn staat naast Guus en is al even nonchalant. ‘Kun je een beetje afwisselen.’

‘Neem ze nou gewoon allebei.’ Guus heeft zelf een zwarte en een donkerbruine variant in zijn handen. ‘Doe ik toch ook en ik ga niet eens met de paarden werken.’

‘Tja... het is een lifestyle-item.’ Ik kijk weer naar de donkerbruine, die toch ook wel heel erg mooi is.

‘Ze neemt ze allebei,’ zegt Quinn tegen de verkoper. ‘En morgen komen we waarschijnlijk terug voor de beige.’

‘Echt niet.’ Met een glimlach overhandig ik de twee hoeden aan de verkoper. ‘Hier heb ik voorlopig meer dan genoeg aan.’ Ik kijk naar Guus. ‘En ik koop ze zelf,’ vervolg ik in het Nederlands.

‘Wat jij wilt, cowgirl.’

‘Nou, outfit compleet.’ Quinn gebaart naar de toonbank, waar mijn beenlange chaps liggen, nieuwe westernlaarzen, een aantal spijkerbroeken, fijne truien, bodywarmers en handschoenen. Alles afgestemd op het buitenleven en langere tijd doorbrengen in het zadel.

‘Waarom deze eigenlijk?’ Guus pakt een van de spijkerbroeken op. ‘Wat is hier anders aan dan de spijkerbroeken die je al hebt?’

‘Plattere binnennaden,’ verduidelijk ik. Vince heeft het me gisteren uitgelegd. Ik dacht ook dat zij allemaal normale spijkerbroeken dragen in het zadel, maar niets is minder waar. ‘Het zijn speciale jeans die niet schuren op de naad.’

‘Aha...’ Guus haalt zijn wenkbrauwen kort op. ‘Daar had ik nou nooit over nagedacht.’ Hij pakt de chaps op. ‘Fancy. Dit soort dingen zag ik alleen in films voordat we hier kwamen. Dit is voor om je benen, toch?’

‘Ja.’ Quinn knikt. ‘En ze hebben meerdere functies. Nou hebben wij natuurlijk geen vee en daarmee zijn we geen cowboys met lasso’s en dergelijke, maar we rijden veel buiten en dan zorgen die lange, leren chaps om je been voor warmte in de winter en koelte in de zomer.’

‘En wanneer je door dichter bos of struikgewas rijdt, dan voorkom je dat je je bezeert. Het beschermt tegen scherpe takken en zo,’ vul ik aan.

‘Ik wed dat je dit allemaal altijd al wilde hebben.’

‘Ieder meisje,’ glunder ik. ‘En ik denk stiekem iedere kerel ook, zeker nu series als *Yellowstone* helemaal hip zijn.’

‘Als ik die serie kijk, dan is het net alsof ze bij ons gefilmd hebben.’ Quinn pakt nog een extra set handschoenen mee. ‘Montana lijkt wat dat betreft echt op Alberta.’

‘Die staat ligt hier dan ook pal onder.’ Guus pakt zijn pinpas. ‘Misschien moet ik trouwens een keer een creditcard aanschaffen.’

‘Ik ook,’ zeg ik tegen Guus. Daarna kijk ik Quinn aan. ‘Ik vind Blossom Valley trouwens nóg mooier dan de Dutton Ranch. Meer bos, meer begroeiing op de ranch zelf.’

‘Absoluut,’ beaamt hij. ‘Al is de Dutton Ranch ook niet verkeerd natuurlijk. Hij schijnt wel aan een doorlopende weg te liggen, dat hebben wij ook niet. Gelukkig.’

We rekenen af – wat even duurt vanwege mijn enorme lading spullen – en leggen alles in de bak van de nieuwe auto van Guus, een flinke Ford Raptor. Guus stapt achter het stuur, ik ga achter hem zitten en Quinn neemt – al kletsend over het verschil tussen de Dutton Ranch en Blossom Valley – plaats naast Guus. Als Quinn goed op dreef is staat zijn mond nooit stil, maar gisteravond in de *tavern* had hij het bij vlagen iets moeilijker. Ik denk wel te weten wat de reden daarvan was, maar die reden is er nu niet bij en dan is Quinn meer op zijn gemak.

Ik bekijk hem stiekem, wat niet echt opvalt aangezien hij iets aan het uitleggen is aan Guus en ik op de achterbank zit. Quinn is jong, maar ontzettend knap en daarnaast behoorlijk wereldwijs. Als ik zijn broer Vince moet geloven is hij een versierder. Het zal wel. Ik kan me zo voorstellen dat hij in Calgary – waar hij de opleiding tot timmerman volgde – de dames voor het uitkiezen had, met die prachtige donkerblonde krullen en groenige ogen. Rosie, zijn tweelingzus, heeft dezelfde kleur ogen en leerde me gisteravond dat de kleur ‘hazel’ wordt genoemd. Het is een oogkleur die zich lijkt aan te passen aan bijvoorbeeld de kleur van je kleding. Het is groen, bruin en goudkleurig door elkaar. Tel daar Quinns lengte en gespierde lichaam bij op, naast zijn vlotte babbel en vrolijkheid, en iedere simpele ziel begrijpt dat hij een populair type is.

‘Stonemountains, je kijkt naar me.’

‘Echt niet,’ mompel ik.

‘Echt wel.’

Ik besluit maar gewoon uit het raam te kijken en Quinn – met z’n schuine glimlachje – te laten voor wat hij is.

Langzaam rijden we Main Road af, richting de splitsing. Daarna komt de brug. Anders dan in Nederland rijdt er bijna nooit

verkeer over deze brug, het is een eenbaansweggetje. Als er een tegenligger aankomt, dan heeft verkeer dat vanaf de ranch komt altijd voorrang, zei Quinn op de heenweg. Waarom, geen idee. Sowieso is de ranch de enige plek waar je naartoe gaat vanaf hier, verder bestaat het alleen maar uit heuvels, bergen, duizenden vierkante kilometers aan bos, de Bow River en weilanden aan de andere kant van de brug en dat behoort straks allemaal toe aan een en dezelfde persoon. Guus Steenbergen uit Arnhem. Tienduizend hectare van Alberta's mooiste, ongerepte natuur, een schitterende ranch, zeven cabins, een voormanshuis, zeventig paarden, een heus vakantiehuis aan een meer, de nieuwste stallen en niet te vergeten... een miniboerderijtje. Da's mijn huis, The Small House. Het valt niet eens in woorden uit te drukken hoe thuis ik me hier voel, alsof ik hier gewoon móét zijn. Zoals Mia gisteren zei: *destiny*. Nou heet ons ordinaire, oude buurmeisje zo, dus ik heb niks met dat hele destiny-gebeuren, maar toch. Noem het gewoon op z'n Nederlands 'lotsbestemming' en ik zeg volmondig ja. Dat is namelijk echt wat het is.

'Wanneer gaat het hier meestal weer ietsje warmer worden?' vraag ik Quinn. 'Ik bedoel, wanneer zet ongeveer de dooi in? Ik ben zo benieuwd hoe alles eruitziet zonder sneeuw.'

'Meestal eind februari, zoiets. Soms later,' antwoordt hij. 'Het zou dus kunnen dat het binnenkort sneeuwvrij is. De lente is een fantastisch seizoen hier. Het is mijn favoriet, samen met de herfst.'

'Dat waren in Nederland ook mijn favoriete seizoenen.'

Ik kijk weer uit het raam, naar het kilometerslange pad, dat eigenlijk een soort oprijlaan tussen de bomen door is richting de ranch. Toen we hier voor het eerst kwamen vloog ik op Snowflake – Vinces paard – de ranch op. We hadden de hele weg in een razendsnelle galop gereden en ik voelde me meer levend dan ooit. Dat de *sliding stop* door de sneeuw zo goed werkte had ik niet kunnen bedenken, maar het was in ieder geval een goede entree. Quinn zei me later dat ik geld had kunnen verdienen met de meterslange, glijdende stop. Er schijnen hier wedstrijden te zijn voor dat soort dingen.

‘Wat staat er verder op jullie programma vandaag?’ Quinn draait zich om. ‘Moeten jullie nog iets specifiek doen?’

‘Ik heb met Vince afgesproken om de fokkerij te bespreken. Ik moet ingewerkt worden. Hij zei gisteravond dat ik na de lunch in de stallen moest wezen.’ Ik kijk op m’n horloge, het is bijna halftwaalf. Best knap dat ik nog weet van de afspraak met Vince trouwens, gezien mijn alcoholinname van gisteren.

‘Vandaag al?’ Quinn draait zich weer om, lijkt acuut een beetje nors te zijn. ‘Daar heb je toch tijd genoeg voor?’

‘Ooit moet er een start gemaakt worden. De vakantie is voorbij.’

Guus grinnikt kort. ‘Ze is altijd een streber geweest, kijk maar uit. Lamstralen en rondhangen kent zij niet, ze moet altijd iets doen. Iets leren. Iets ondernemen. Naast haar ben ik een lui varken.’

‘Had je iets willen doen, Q?’ vraag ik hem.

Hij draait zich weer om met een geamuseerde blik op zijn gezicht. ‘Je geeft me een *nickname*, dat is cool. Mijn vrienden in Calgary noemden me ook Q.’

‘Mis je je vrienden en Calgary nooit?’ Guus rijdt de binnenplaats van de ranch op en parkeert de auto.

Quinn schudt zijn hoofd. ‘Neuh, mijn leven is hier.’ Hij stapt uit en loopt naar de bak om spullen uit te laden. Ik ga snel naast hem staan.

‘Alles oké?’ vraag ik zacht.

‘Ja hoor,’ glimlacht hij. ‘Alles oké.’

‘Had je iets willen doen?’ vraag ik hem nog een keer.

‘Natuurlijk. Ik dacht...’ Hij stapelt mijn spullen op zijn arm en kijkt me kort aan. ‘Ik dacht dat we misschien samen een rondje konden rijden in de buurt. Even de omgeving verkennen. Je bent volgens mij nog helemaal niet buiten het dorp of de ranch geweest. Zelfs het meer heb je nog niet gezien, terwijl... ik bedoel, Silverlake. Die naam komt ergens vandaan, hè?’

‘Het is dus bedacht door Nederlanders. Broer en zus Zilver. Eigenlijk betekent het zilver meer.’

‘Zeg dat eens in het Nederlands?’

‘Zilvermeer.’

‘Silver mehr.’

‘Zoiets. Jullie hebben trouwens allemaal goed geoefend op de naam “Guus”, of niet?’

‘Jazeker. Guus. Guus.’ Het gaat foutloos.

‘Goed zeg. Zullen we morgen naar het meer gaan dan?’ Ik pak de laatste spullen uit de bak. ‘Ik vind het namelijk wel echt een supergoed plan. Kun je morgen weg, of zijn er dan werkzaamheden gepland die niet kunnen wachten?’

‘Eh, jullie zijn de baas. Dus geef me maar een middag vrij.’ Quinn grijnst enthousiast. Hij lijkt opgelucht dat ik zijn idee zie zitten.

Guus ving zijn vraag ook op. ‘Ga ik even over nadenken,’ zegt hij quasiserieus.

‘Bij dezen dus. Je hebt de middag vrij,’ zeg ik knipogend. Het vooruitzicht om samen met Quinn de omgeving te verkennen maakt me onverwachts blij.

‘Geregeld dan. Als je bepaalde dingen graag wilt zien, schrijf het dan even op.’ Quinn sluit de bak en gaat me voor richting The Main House, maar stopt na een aantal meters met lopen. Hij draait zich om. ‘Of woon je nu officieel daar?’ vraagt hij verward, knikkend naar het huisje aan de rivier. ‘Nee, toch? Ik moest er nog even doorheen lopen van Guus, een check doen of alles nog oké was qua fundering, elektra, leidingen, dak, isolatie, riolering, die dingen.’

‘Nee, doe dat eerst rustig. Er gaan daarnaast ook nog wat dingetjes aangepakt worden.’

We lopen door naar The Main House.

‘Wat voor dingetjes?’

‘De keuken wordt vernieuwd, de badkamer ook. Volgens mij komt er een nieuwe vloer in en de muren krijgen een fris kleurtje.’

‘Wat dingetjes,’ grinnikt Quinn. ‘Hele huis op de schop.’

‘Vindt Miss Dana dat erg, denk je?’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Quinn opent de voordeur met z’n elleboog. ‘Ze zal het begrijpen, het was allemaal echt wel aan vervan-

ging toe. Hopelijk zijn de basisvoorzieningen en de constructieve elementen nog in orde.' Hij gooit mijn spullen met een boogje op het bankje in de hal. 'En bovendien heb jij waarschijnlijk een andere smaak dan een stel bejaarden. Zo, eens kijken of er al koffie is.'

Hij verdwijnt de keuken in en mist Vince net, die het kantoor uit komt. Onze blikken kruisen elkaar, maar we kijken allebei weg, tot we allebei weer kijken en dan haken zijn ogen zich vast in die van mij.

'Ha, Isabelle.'

'Ha, Vince.'

Het valt stil. Na gisteravond weet ik ook niet helemaal meer wat ik moet zeggen tegen hem. *Note to self*: laat de drank voortaan staan na een lange reis en wees minder eerlijk.

'Hoe gaat het?' Hij vraagt het uit pure beleefdheid, merk ik al. Niet omdat hij het daadwerkelijk wil weten. Zijn blik staat... onderzoekend.

'Goed, en met jou?'

Hij leunt tegen de trapleuning en zet zich daarna weer af. Hij weet zich overduidelijk ook geen houding te geven.

'Het gaat fantastisch. Dus dan kunnen we na de lunch aan de slag met de paarden. Toch?'

'Dat is wat je gisteravond zei.'

'Goed. Fijn dat je het je herinnert.' Hij knikt en loopt naar buiten.

Ik kijk hem na en trek mijn jas uit, mijn hersenen draaien op volle toeren. Er is overduidelijk iets met deze broers. Er is ooit iets gebeurd en Guus en ik zijn er nog niet achter wat. En alhoewel ze op oppervlakkig niveau goed met elkaar overweg kunnen en er met regelmaat geintjes over en weer gaan, zit er volgens mij een diepere laag van pijn en misschien zelfs jaloezie onder. Ik denk dat ik daar helemaal niets aan kan doen, maar mijn aanwezigheid haalt wellicht een hoop oud zeer naar boven. Zoals Guus gisteravond zei: ik heb een bepaalde strijd tussen hen aangewakkerd en ik weet niet of ik daar nou zo blij van word.

2

De vorige avond

De tavern van James is in de avond nog gezelliger dan overdag. Overal branden lampjes, er wordt gelachen en gedanst, het bier en de whisky vloeien rijkelijk en uit de speakers klinkt countrymuziek. Het is zo passend bij de plek en het dorp, bij de inwoners. De ongedwongen, prettige sfeer, het plezier, de warmte. Ik heb het echt ontzettend naar m'n zin en Guus is al helemaal in z'n element. Hij heeft dan ook een gewone nacht en dag achter de rug en geen reis van ruim veertien uur in totaal. Ik heb twee bier-tjes op en sta te tolleren op m'n benen. Toch is er geen haar op m'n hoofd die eraan denkt om af te haken en te gaan slapen.

'Miss Betty?' roept Paul, wanneer ze voorbij komt lopen met een theedoek in haar handen. 'Stond u in de keuken vanavond, of was het James?'

'Dat was ik!' antwoordt ze. 'Heeft het gesmaakt?'

'Poh, ik heb genoten!' Hij wrijft over zijn buik. 'Uw poutine is ongeëvenaard hoor, echt.'

'Laat Mia het maar niet horen,' zegt Betty knipogend, waarna ze doorloopt naar de keuken.

'Komt ze ooit weer volledig voor ons werken?' vraag ik Vince. Hij zit naast me op een barkruk aan een soort houten statafel. 'Want het lijkt me best veel voor haar. In de namiddag het eten voor ons voorbereiden en daarna hier aan de slag.'

'Dat hangt van jullie af,' is zijn simpele antwoord. 'Ze doet het ook maar twee dagen, hè, sinds jullie terug zijn. Dat combineren. Alleen wanneer James veel reserveringen heeft of wanneer hij grote drukte verwacht, is ze hier aan de slag.'

‘Ooo.’ Ik schuif met mijn bierviltje, kijk genietend in het rond. ‘Nou, ik denk dat we haar graag volledig op de ranch willen hebben. Guus is enorm blij met haar.’

‘Straks wanneer het hotel open is al helemaal. Ze vormt een goed team met Lily.’ Vince wijst voor zich uit, Guus en Lily lopen de dansvloer op. ‘Kijk, daar gaan ze.’

‘Kan Lily linedancen?’

‘Als de beste.’

‘Guus is een enorme houten klaas.’ Ik kijk naar hem en schiet keihard in de lach. Hij probeert Lily na te doen in haar zijwaartse bewegingen, maar botst tegen haar op omdat hij naar links gaat in plaats van naar rechts. ‘O, man. Wat een kneus.’

‘Was dat Nederlands, wat je daar zei?’

‘Sorry, ging automatisch.’ Ik neem een slok van mijn bier en kijk opzij; Vince observeert me met een geanimeerde blik in zijn ogen.

‘Wat betekende het?’

‘Dat-ie een... sukkel is, zoiets.’

‘Nederlands is een bijzonder taaltje. Je moet het me maar leren.’ Hij kijkt weer voor zich uit en neemt ook een slok bier. ‘Knoez,’ probeert hij.

Ik grinnik. ‘Kneus, probeer de “eu” goed uit te spreken.’

‘Knoiz.’

‘Bijna. Eu. Eu. Eu.’

‘Oi, oi, oi.’

‘Eu.’

‘Kijk, hij gaat nu in ieder geval de goede kant op. Geen knoiz meer.’

‘Geen knoiz meer,’ beaam ik met een tintelend, fijn gevoel vanbinnen. Dit soort leuke gesprekjes maken me blij. Toen ik met Quinn de controlerit aan het doen was en hij Nederlands probeerde te spreken, vond ik dat ook ontzettend grappig.

Over Quinn gesproken, hij staat bij de bar met Paul, die zijn kant op gelopen is. Hij lijkt een beetje afwezig sinds Vince naast mij is gaan zitten. Dat hij tijdens het eten naast me zat, dat we de grootste lol hadden en ons eten deelden, is hij wellicht vergeten.

Vince zat toen aan de andere kant van de tafel met Guus te praten en was op dat moment geen bedreiging.

‘Hij houdt je in de gaten,’ zegt Vince, die me ziet kijken. ‘Merk je dat?’

Eigenlijk weet ik niet zo heel goed hoe ik moet reageren, dus ik neem een slok en probeer helder na te denken. Wat is nou wijsheid met deze twee kerels? Als ik iets níét wil, is het dat mijn aanwezigheid voor problemen zorgt, voor wrijving of frictie tussen hen. Misschien moet ik eens aan iemand die dicht bij hen staat vragen hoe het was vóór mijn komst.

‘Quinn en ik kunnen het goed met elkaar vinden en we hebben gezoend,’ zeg ik dus maar plompverloren. ‘Maar dat heb je volgens mij gezien.’

‘Dat klopt en dat is ook helemaal prima,’ reageert Vince kalm. ‘Tenminste...’ Hij lijkt even na te denken en te veranderen wat hij wilde zeggen. ‘Nee, dat is prima. Niks aan de hand. Maar...’

‘Vince, eerlijk...’ Ik tik het laatste restje bier achterover en draai een kwartslag naar hem toe. ‘Ik vind het ingewikkeld met jullie, oprecht. Quinn heeft het moeilijk met jou, jij vindt dingen van hem, ik sta daar maar een beetje tussenin en ik heb werkelijk géén idee hoe ik daarmee om moet gaan. Wat is de juiste manier? Hoe blijf ik professioneel en houden we het gezellig met z’n allen? Ik begrijp het niet en weet me er geen houding in te geven. Ik wil niemand op z’n tenen trappen of kwetsen, of iemand een verkeerd idee geven of...’ Ik beweeg met m’n handen op en neer. ‘Als ik beter overal tussenuit kan blijven, zeg het me dan ook. Ik wil niet voor problemen zorgen, echt niet.’

‘Dat waren veel woorden,’ is zijn droge reactie. Vervolgens staat hij een tijd voor zich uit te staren en lacht hij zelfs nog om Guus en Lily, die de grootste lol hebben op de dansvloer met Mia, Poppy, Rosie en Paul, die net aansluit in de linedance-rij.

‘Eh, Vince?’ Ik stoot hem zacht aan. ‘Met die woorden probeerde ik je iets te vertellen en iets te vragen. Het zou prettig zijn als je reageert.’

Hij zucht diep en duwt zich een stukje bij de tafel weg. ‘Ik be-

grijp wat je zegt, geloof me. Het enige wat ik niet wil is dat jij gekwetst wordt. Dit moet jouw thuis zijn, het is geen plek voor pijn of verdriet vanwege...’ Hij knikt heel opvallend met zijn kin in de richting van Quinn. ‘Zo moet het hier niet starten voor je.’

‘Ik denk dat ik heel goed voor mezelf kan zorgen wat dat betreft. Ik wil alleen niet tussen jullie in komen te staan.’

‘O, geloof me. Jij zou zo ongeveer het duizendste zijn wat tussen ons in komt te staan. Maak je niet druk, je veroorzaakt geen shit.’

‘Het duizendste,’ mompel ik verward. ‘Wil je dat nog ergens verklaren?’

‘Neuh.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Dan niet.’

‘Doe gewoon je ding, Bell.’ Hij legt zijn hand kort tegen mijn onderrug. ‘Laten wij in ieder geval professioneel en goed met elkaar om blijven gaan. Ik vind ons contact erg fijn zo en ik kan niet wachten om met je te gaan samenwerken. Je lijkt me een geweldige partner op de ranch en volgens mij breng je veel kennis en gevoel voor paarden met je mee. Wij kunnen grootse dingen gaan bereiken samen. Ik wil dat ook niet verpesten door...’ Hij ademt in en blaast zijn wangen op. ‘Door dingen te... te... voelen. Begrijp je me?’

‘Door dingen te voelen?’ Ik kijk omhoog, zijn blauwe ogen staan serieus. ‘Wat bedoel je daar precies mee?’

‘Kom op, Isabelle. Je bent een prachtige, leuke, lieve en intelligente vrouw. Wat denk je? Dat ik dat niet zie?’

‘Eh...’

‘Ik kies er alleen voor om er anders mee om te gaan dan Quinn. Ik wil een ander soort relatie met jou opbouwen dan hij, maar dat neemt niet weg dat ik...’

Jezus christus. Dit wordt met de minuut ingewikkelder. Wat kan hij zich ook geweldig uiten ineens. Zou het de drank zijn? Ook hij zit al even flink te tanken.

Ik kijk hem nog steeds aan, al moet ik zeggen dat mijn wenkbrauwen een paar sceptische millimeters hoger staan dan zojuist, in afwachting van het eind van zijn zin.

‘Ik wil dat het goed gaat met je. Dat het een succes wordt voor je hier. Noem het een beetje beschermdrang of zoiets. Zoals ik al zei, Quinn is een versierder. En ik geloof echt dat je daar prima mee om kunt gaan, maar...’ Hij stapt van zijn kruk en bonkt met het lege glas op de statafel. ‘Pas er gewoon een beetje mee op, als-jeblijft. Wees voorzichtig. Nog een biertje?’

Ik moet echt even schakelen. Wát heeft hij nou zojuist allemaal gezegd? Op de een of andere manier blijft alleen die ene zin hangen. *O, kom op, Isabelle. Je bent een prachtige, leuke, lieve en intelligente vrouw. Wat denk je? Dat ik dat niet zie?* Wat bedoelt hij daar nou weer mee? En zegt hij nou tegelijkertijd dat hij onze relatie professioneel wil houden? En dat hij beschermdrang richting mij voelt ten opzichte van zijn jongere broer? O ja, en we gaan grootse dingen bereiken samen. *Damn*, wat klinkt dat goed en verwarrend tegelijk. Alles wat er de afgelopen minuten uit zijn mond kwam.

Was Liv maar hier. Ik heb in Silverlake nog geen vriendin met wie ik kan praten over dit soort dingen. In ieder geval geen vriendin die niet bevooroordeeld is omdat ze Vince en Quinn al lang kent en mij in feite nog maar net. Ik heb een objectief iemand nodig.

‘Wie zwijgt stemt toe, toch?’ Vince geeft een kort knikje en loopt richting de bar. O, hij stond natuurlijk op mijn antwoord te wachten. Nog een biertje, shit. Ik weet niet of me dat gaat helpen, mijn hoofd zit vol watten en ze nemen steeds meer ruimte in.

Met een grote gaap kijk ik op mijn horloge. Kwart over negen. Het zou wijs zijn als ik op tijd naar de ranch zou gaan en onder de wol zou kruipen, maar iedereen is hier en ik wil écht graag blijven. Het is zó gezellig. Misschien moet ik na dit biertje overstappen op water. Voor morgen staan er toch alleen maar leuke dingen gepland, dus dan kan ik best een beetje moe zijn.

‘Die zag ik.’ Quinn komt naast me staan. ‘Waarom ga je niet lekker naar bed? Je hebt een lange reis achter de rug.’

‘Wat denk je, dat ik dit wil missen?’ Ik gebaar naar het linedancende zootje voor me. ‘Ik vind dit veel te leuk.’

‘Dit soort avonden worden onderdeel van je leven.’ Quinn gaat op Vinces kruk zitten en neemt een slok bier. ‘Het is niet de laatste, geloof me.’

‘Het is zo anders dan in Nederland. Zo gemoedelijk, gezellig.’

‘O, geloof me, hier wordt ook weleens gevochten, hoor!’ Quinn schiet in de lach. ‘Als er goed gezopen wordt, dan is het heel... *back to basic* allemaal. Oergedrag, snap je. Boeren, ranchers, dorpeelingen, goudeerlijk allemaal en een beetje lomp.’

‘Echt?’

‘Jazeker.’

‘Wie heeft er voor het laatst gevochten hier?’

Quinn kijkt me betekenisvol aan, maar zwijgt. Vince zet onder-tussen een biertje voor me neer.

‘*Ma’am.*’

‘Dank. Wel m’n laatste, anders val ik ter plekke om.’

‘Dan breng ik je naar huis.’ Vince knikt, kijkt kort naar Quinn en lijkt te zuchten. Hij mompelt vervolgens iets wat lijkt op *opgestaan is plaats vergaan*, maar dat kan ik helemaal verkeerd gehoord hebben. Hij draait zich in ieder geval om en raakt al snel in gesprek met Chad en Paul. Ik kijk hem na en baal eigenlijk een beetje van de situatie. Tijdens het eten zat ik naast Quinn, ga ik daarna aan een statafel zitten komt Vince direct naast me zitten, staat Vince op, komt Quinn weer naast me zitten. Ik denk dat als Quinn nu opstaat, Vince zo weer terug op zijn plek zit. Vermoeiend.

‘Je mag één keer raden.’ Quinn stoot me aan met zijn elleboog.

‘Hè?’

‘Je vroeg me net toch iets?’

‘O, wie hier het laatst heeft gevochten?’

‘Ja. Als je het niet in één keer raadt, dan moet je je biertje atten.’

‘Nou, laat ik maar goed opletten met wat ik zeg dan. Ik ga voor Vince.’

‘Juist.’

‘Wat was er gebeurd?’

‘Er was een toerist met een grote bek richting Betty, hij had iets niet goed of lekker gevonden. Te doorbakken, zoiets. James kwam

tussenbeide, maar die kreeg ook een grote smoel; toen ging Vince helpen.'

'Op zijn manier.'

'Het escaleerde vrij snel, ja.'

'Die toerist komt nooit meer terug dus,' constateer ik.

'Neuh,' zegt Quinn droog. 'Die zal niet meer terugkomen naar Silverlake.'

'Heb jij je er ook mee bemoeid?'

'Ik deelde misschien een klein klapje uit hier en daar.' Hij kijkt bijdehand voor zich uit. 'De toerist bleek niet alleen te zijn en z'n maat was een tientonner. Tja, dat kan ik m'n broer niet alleen laten oplossen, hè?'

'Loyaal van je,' zeg ik knipogend.

'Zo zijn we hier.'

Dan klinkt 'Achy Breaky Heart' van Billy Ray Cyrus ineens door de speakers en ik veer op. Quinn heeft het in de gaten en moet lachen.

'Wat? Dit is stiekem m'n *all-time favorite!*' roep ik uit.

'Dus nu zullen we mee moeten doen.' Quinn wijst naar de line-dance-groep en trekt me van de kruk. 'Je all-time favorite,' grinnikt hij, terwijl hij me naast Poppy neerzet. 'Achy Breaky Heart. Hoe dan.'

'Ja. Samen met "Jolene" van Dolly Parton.'

'Dat zijn de classics, broer,' zegt Poppy. 'Kom, Bell, ik leer het je. We stappen nu in een box, een vierkant dus,' legt ze uit. 'Links, rechts, voor of achter, een *brush* is een veegje over de vloer met je voet, een *chassé* is een zijwaartse *shuffle*, een *drag* betekent dat je je voet bijtrekt. Een *hold* is even een tel rust. Er zijn nog honderd termen, maar hier red je het wel even mee. Haak je arm door die van mij, ik neem je mee. Op de maat stappen is het belangrijkste. O, en meegaan met de groep natuurlijk. Niet zoals je broer, die gaat steeds in z'n eentje de andere kant op.'

Het duizelt me eerlijk gezegd een beetje en ik ben nu al vergeten wat ze allemaal heeft gezegd, maar wanneer we aansluiten in de groep – bestaande uit Guus, Lily, Paul, Vince, James, Betty,

Rosie, Daisy, Harriet, Elsie, Mia en Chad, kom ik er al snel achter dat het een enorm leuke bezigheid is. In tegenstelling tot Guus heb ik het dansje al redelijk vlot onder de knie en ga ik gelukkig steeds de goede kant op. Het valt me nu ook pas op dat alle mannen – zelfs Guus – hun Stetson op hebben. Het is net alsof ik me in een westernfilm begeef.

‘Je gaat goed, Stonemountains!’ Quinn staat links van me, hij beweegt al net zo soepel als Vince, die schuin voor me staat. ‘Je bent een *natural*.’

‘Misschien was ik in een vorig leven een cowboy.’

‘Nou, lassowerpen en al die shit... geen idee. Maar linedancen past je absoluut, alsof je nooit anders hebt gedaan.’

We dansen nog een keer op Billy Ray Cyrus, aangezien James wel in de gaten had dat ik er blij van werd, maar Poppy mij de helft van het nummer stond te instrueren. Daarna dansen we op drie andere nummers en voor het gemak houden we dezelfde staproutine aan, zodat Guus en ik niet compleet in de war raken.

‘Dit is echt veel leuker dan ik dacht!’ roept Guus, een beetje dronken maar vooral heel erg enthousiast. ‘En ik ben best buiten adem, dus het is ook nog eens goed voor m’n conditie.’

Lily glundert. ‘Ik zei het toch.’

Ze lopen naar de bar, anderen blijven achter op de dansvloer. Ik sta aan de zijkant met Quinn en Poppy, maar Poppy ziet een bekende en is verdwenen.

Quinn buigt naar me toe. ‘Vince leek je veel te vertellen te hebben daarstraks.’ Hij brengt het als een constatering, niet als een vraag.

‘Ah ja, zo af en toe heeft-ie dat. Dat zul jij als geen ander weten,’ antwoord ik luchtig.

‘Hij heeft vast gezegd dat ik een player ben.’

‘Nee, hoor.’ In iets andere bewoordingen misschien, denk ik erachteraan. ‘Hoezo denk je dat?’

‘Ik eh...’ Hij kijkt vertwijfeld om zich heen. ‘Vince is niet zo’n... hij praat niet snel met mensen of zo. Langer dan noodzakelijk. Snap je wat ik bedoel?’

‘Ik denk het, ja?’

‘En hij vindt jouw gezelschap niet vervelend, dat is ook uitzonderlijk.’

‘Wat wil je zeggen, Quinn?’ Ik duw mijn haar achter mijn oor. ‘Is er iets?’

‘Nou...’ Hij wipt van zijn ene voet op de andere. ‘Ik heb een beetje het gevoel dat ik moet gaan strijden om jouw aandacht. Klopt dat?’

‘Nee.’

‘Nee?’

‘Niemand hoeft te strijden om mijn aandacht, dat is te belachelijk voor woorden. Dus nee.’

‘Maar ik bedoel, stel dat hij iets van jou zou willen, zou je dan ook iets van hem willen?’

‘Daar ben ik helemaal niet mee bezig.’

‘Ik h—’

‘Lieverd?’ Mia staat voor mijn neus. ‘Ik wil je even voorstellen aan onze oudste dochter, Jimmy’s moeder, ze komt net binnen. Of onderbreek ik een serieus gesprek?’ Ze kijkt geschrokken van Quinn naar mij en terug. ‘Sorry dan!’

‘Nee hoor, stel me maar voor.’ Ik loop snel met Mia mee, voordat Quinn weer begint over Vince en zijn aandacht. Het kon dus nóg ongemakkelijker.

‘Dat was even voor de show,’ zegt Mia samenzweerderig. ‘Ik zag aan je gezicht dat het ingewikkeld werd. Heb ik je gered?’

‘O, Mia, je hebt geen idee. Bedankt.’

‘Je bent ook een veel te leuke verschijning voor die boerenkin-kels. Ze zijn dat niet gewend en zijn helemaal van slag. Zijn ze een wedstrijdje aan het houden?’

‘Nou, dat mag ik toch hopen van niet.’

We gaan aan de bar staan, naast Chad en een jonge vrouw. Mia draait hun alleen de rug toe, terwijl ze een biertje uit Chads handen pakt en aan mij geeft.

‘Hier, dit heb je nodig. Mijn gok: Quinn is charmant en heeft je hart gestolen, hij is de vrolijke, luchtige Campbell, een echte leu-

kerd. Maar Vince, o, die Vince. Stille wateren hebben diepe gronden. Hij is mysterieus en vaag, maar zo aantrekkelijk. Hij raakt je op een dieper level. Heb ik gelijk, of niet?’

‘Mia, je bent doodeng.’

‘Nee, lieverd, ik ben gewoon oud. Ik zie dat soort dingen zelfs met m’n ogen dicht. Noem het levenservaring, noem het... geen idee. Misschien heb ik te veel romannetjes gelezen. Misschien ken ik de jongens te goed. Hoe dan ook, wat ga je ermee doen?’

‘Helemaal geen reet.’

Ze giechelt. ‘Misschien maar beter ook.’ Ze draait bij, zodat Chad en de vrouw weer zichtbaar worden. ‘Isabelle, dit is Jess, mijn oudste dochter. Jess, dit is Isabelle.’

De vrouw lacht haar tanden bloot en schudt mijn hand. ‘Hi! Ik ben Jess, ik heb al zóveel over jullie Dutchies gehoord. Wat supertof dat er eindelijk weer wat jong spul naar Silverlake komt.’

‘Ik ben al éénendertig!’

‘Meid, ik ben vijfendertig. *Young as fuck.*’ Ze wappert met haar hand. ‘Voor de rest zijn het namelijk alleen maar bejaarden hier. Zoals deze twee,’ mompelt ze, knikkend naar haar ouders. ‘We hebben jonge mensen nodig om het leefbaar te houden in dit dorp. Anders kan straks de basisschool nog sluiten.’

‘Heeft Silverlake een eigen basisschool?’

‘Nee, samen met nog drie omringende dorpjes. Allemaal ieniemienie.’

‘Jullie wonen ook hier, toch?’

‘Yes, vlak bij het meer. Zullen we een keer koffiedrinken? Ik kan wel een nieuwe vriendin van mijn leeftijd gebruiken. Zeker sinds mijn zussen de boel zijn ontvlucht en bij Calgary in de buurt zijn gaan wonen.’

‘Ik kan ook een vriendin gebruiken, dus graag.’

Jess is een vlotte vrouw, die – net zoals haar moeder – praat met veel handgebaren. Haar krullende, bruine haar danst heen en weer bij iedere beweging die ze maakt. Haar gezicht heeft iets vertrouwds, misschien omdat ze lijkt op haar moeder, maar ze lijkt ook een beetje op Merel Westrik. Ik had trouwens geen idee dat

Mia haar andere kleinkinderen moest missen. Blijkbaar woont alleen Jimmy nog in Silverlake.

‘Sowieso is het gek dat we elkaar nu pas ontmoeten, maar ik zat midden in een enorme deadline voor mijn werk, dus ik heb me maandenlang opgesloten in huis. Ik was een kluizenaar.’

‘Wat doe je?’ vraag ik geïnteresseerd.

‘Ik ben auteur. Of tenminste, dat probeer ik te zijn. Dit wordt mijn eerste boek, maar het is aangekocht door een flinke uitgeverij, dus ik moet presteren en dat is dóóðeng.’

‘Zo hé!’ stoot ik uit. ‘Dát is pas gaaf!’

‘Ik hoop het. De druk is enorm.’ Ze kijkt schuin achter zich. ‘Maar eh, die Campbell-broers, hè...’

‘Stop.’

Ze grinnikt. ‘Je bent een magneet voor ze.’

‘Stop!’

‘Wat ga je ermee doen?’

‘Ik heb werkelijk waar geen idee. Is het allemaal zó opvallend?’

‘Behoorlijk, ja. Wil je er een keer over praten met een goed glas wijn? Beter dan koffie, denk ik.’

‘Zou je dat willen?’

‘Uiteraard.’

‘Ken je ze heel goed?’

‘Ze zijn allebei iets jonger, dus we zaten nooit bij elkaar in de klas of zo. Ja, natuurlijk ken ik ze uit het dorp, maar ik denk dat ik een goed klankbord voor je kan zijn. Ik kan me zo voorstellen dat je niet terecht kunt bij hun zussen en er zijn hier weinig andere dames van onze leeftijd.’

‘Mijn gebeden zijn verhoord.’ Ik gooi mijn handen in de lucht. ‘Ik bedacht dat daarstraks nog. Ik heb een objectieve vriendin nodig.’

‘Hier ben ik.’

‘Ik mag je nu al.’

We proosten.

‘Meisjes?’ Mia onderbreekt ons. ‘Wij gaan naar huis, Chad is in staat om hier op de vloer te gaan liggen slapen. Isabelle, wat ga je morgen doen, weet je dat al?’

‘We gaan morgenochtend naar Miss Dana en ik ga m’n Stetson halen met Quinn en Guus,’ vertel ik trots. ‘Dan hoor ik er uiteindelijk bij.’

‘Ik ga wel even mee naar Dana. Stuur je me een berichtje op mijn telefoon hoe laat ik er moet zijn? Dan zie ik je daar. Fijne avond nog, lieverds.’ Ze drukt Jess en mij een kus op de wang en loopt met Chad richting de uitgang. Betty gaat ook, Harriet komt onze kant op.

‘Isabelle, welkom terug meid,’ zegt ze. ‘We hadden elkaar nog niet echt gesproken vanavond, maar dat komt vast nog wel.’ Ze omhelst me. ‘Ik merk dat mijn zoons allebei je aandacht willen,’ fluistert ze in mijn oor. Ze komt weer overeind en kijkt me met een brede grijns aan. ‘Je mag tegen ze zeggen dat ze moeten ophoepelen, hoor. Voel je niet verplicht om leuk te doen tegen ze; ze moeten je met rust laten als je dat wilt.’

Ik schiet in de lach. Het is allemaal zó doorzichtig, iedereen heeft het door. Wat beschamend. Ik hoop niet dat het overkomt alsof ik om die aandacht zit te vragen.

‘Het is oké, Harriet. Ze zijn lief en betrokken,’ zeg ik maar. ‘Ik heb niet het gevoel dat ze aandacht willen, ze proberen me gewoon te helpen en het me naar de zin te maken.’

‘Hm-mm,’ humt ze sarcastisch, met een gezicht dat boekdelen spreekt. ‘Leer mij m’n zoons kennen, ik weet wel beter.’

Ik frons. ‘Vince ook?’

Ze buigt naar me toe. ‘Ik zie het in allerlei kleine maniertjes,’ zegt ze zacht. ‘En ik weet niet of dat verder iets betekent, maar Vince is gesloten en een ingewikkeld persoon. Hij stelt zich open op richting jou, dat is al heel wat voor hem.’

Ik knik begripvol. ‘Quinn is anders.’

‘Och, een heel ander kind. Vroeger al. Vince was de onweerswolk, Quinn de zon. Maar vergis je niet, alles heeft een andere kant. Wanneer je het goed kunt vinden met Vince, heb je een vriend voor het leven, terwijl Quinn vluchtiger kan zijn.’

Ik kijk naar Vince, die rustig in zijn eentje aan de statafel een biertje staat te drinken. Vanonder het randje van zijn Stetson kijkt hij ook naar ons, zijn moeder en mij.

‘Hij houdt je in de gaten.’ Harriet knipoogt en klopt op mijn schouder. ‘Ik zou niet graag in jouw schoenen staan, haha!’

‘En bedankt, hè.’

‘Zo, uitgeluld, Stonemountains?’ Quinn geeft me een zacht schopje in m’n knieholte. ‘We waren aan het dansen. Mam, ga weg.’

‘Jahaa, ik ga al. Doei Isabelle, doei schat.’

‘Doei Harriet!’

‘Dag mam.’

‘Voorkeur om je volgende dans op te doen, Isabelle?’ vraagt James, die achter de bar vandaan komt.

“‘Jolene’,” zeg ik direct.

Hij lacht. ‘Komt voor elkaar!’

Dus ‘Jolene’ schalt door de speakers en Quinn en ik dansen tot ik het gevoel heb dat m’n benen me niet meer kunnen dragen.

‘Zo...’ Vince komt naast me staan wanneer ik uit zit te hijgen op een barkruk. ‘Je hebt het goed in de vingers, leuk om te zien.’

Ik leun kort tegen hem aan. ‘Ik vind het fantastisch.’

‘Ben je al moe?’

‘Al sinds gisterochtend.’ Ik grinnik. ‘Maar ik heb wel even geslapen in het vliegtuig, dat scheelt.’

‘Kan ik koffie of water voor je halen? Ik zie je alleen maar met bier rondlopen. Wil je naar huis?’

Ik kijk opzij, ben dronken en voel me rozig van geluk. ‘Je bent zorgzaam,’ constateer ik na een paar seconden. ‘En knap.’

Hij schraapt zijn keel. ‘Oké... dat eh, staat genoteerd. Hou je bevindingen verder maar voor je. Waar is m’n broer?’

‘Die is even buiten met Rosie, ze moest huilen, ik wilde me er niet mee bemoeien.’

‘O?’ Vince frons. ‘Wat dan?’

‘Geen idee.’ Ik leg mijn handen plat op de statafel en trommel met mijn vingers. ‘Hoe bedoel je eigenlijk, “hou je bevindingen maar voor je”? Jij mocht toch ook dingen zeggen tegen mij?’

‘Ik was niet dronken.’

‘Ik ook niet.’

‘Jawel.’

‘Wil je het niet horen dan?’ vraag ik hem. ‘Het is toch gewoon een compliment?’

‘Professioneel, Isabelle. Dat heeft mijn voorkeur. Ik heb een sterk moreel kompas. Vind ik zelf dan.’

‘Ook collega’s en vrienden geven elkaar complimenten,’ werp ik tegen.

‘Ik zou het heel raar vinden om tegen een vrouwelijke collega te zeggen dat ze knap is.’

Daar moet ik even over nadenken. Is dat raar?

‘Nou, sorry dan. Dan ben je niet knap.’

‘Nee, wat je nu doet kan niet. Je kunt een compliment niet terugdraaien.’ Vince zegt het bloedserieus, maar zijn ogen twinkelen.

‘Je vindt het wel leuk om te horen, zeurpiet.’

‘Oké, ik weet al dat ik knap ben, maar toch bedankt.’ Er volgt een snelle knipoog die mijn hart een slag laat overslaan.

‘Echt?’ Ik speel het spelletje mee. ‘Weet je van jezelf dat je knap bent?’

‘Tuurlijk.’

‘Volgens mij weet je dat namelijk helemaal niet.’

Hij glimlacht en draait zich naar me toe. ‘Nee, en Bell, heel eerlijk, als ik érgens niet mee bezig ben, is het m’n uiterlijk. Interesseert me werkelijk waar geen ene moer.’

‘Dat zeggen alleen knappe mensen.’

‘Ik meen het.’

‘Nee, oké, geloof ik wel. Zo’n type lijk je me ook niet. Maar heb je ook nooit van een vrouw gehoord dat je een knappe man bent?’

Hij denkt er lang over na, zijn gezicht staat bedenkelijk. ‘Vast wel, ooit,’ mompelt hij uiteindelijk. Aan alles is te merken dat hij er ongemakkelijk van wordt. ‘Maar ik heb het niet onthouden of zo.’

‘Hm.’ Ik kijk weer voor me uit. ‘Steek het maar in je zak dan, want het is zo.’

‘Oké. Kunnen we dan nu weer –’

‘Professioneel, check,’ zeg ik snel.
‘Daar ben ik beter in.’
‘Vanaf nu zijn we gewoon collega’s. En vrienden.’
‘Collega’s en vrienden,’ knikt hij tevreden. ‘Helemaal oké.’
‘Maar dan stop je zelf ook met bepaalde uitspraken doen én met lastig doen over Quinn.’
Hij zucht diep. ‘Dat bepaal ik zelf wel.’
‘Nee, het is geen eenrichtingsverkeer, Vince.’
Hij schudt zijn hoofd en kijkt me uiteindelijk verveeld aan. ‘Ik mag best dingen vinden van Quinn en jou, hij is mijn broer.’
‘Hij doet niks verkeerd.’
‘Oké...’ Vince houdt zijn handen omhoog. ‘Prima. Goed. *Whatever.*’
‘Geregeld dan.’
‘Geloof mij nou maar, als we eenmaal echt samenwerken ben je blij dat we voor deze constructie hebben gekozen. Dit werkt beter voor iedereen. Wat Quinn doet – en verpest – moet hij lekker zelf weten. En jij erbij.’
‘Goehoed. Het wordt allemaal een beetje ingewikkeld, dus... wat mij betreft is het helemaal geweldig zo. Echt, geweldig.’
Hij kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Misschien kun je beter naar huis gaan en gaan slapen.’
‘Ja, misschien.’ Ik sluit mijn ogen en droom weg bij het horen van de mooie, romantische klanken van ‘Breathe’ van Faith Hill. Wanneer ik mijn ogen weer open, staat Vince nog steeds kalmpjes naast me; op de dansvloer wordt er weer gedanst, zij het nu wat rustiger. Guus en Lily staan dicht tegen elkaar aan, Chad en Mia zouden weggaan maar ze zijn er op de een of andere manier weer en Jess danst met James.
‘Zullen we één keer dansen?’ stel ik voor aan Vince. ‘Ik bedoel, daarna zijn we professionele collega’s en dan dansen we waarschijnlijk nooit meer.’
‘Nee,’ zegt hij kortaf. ‘Ik kan niet dansen.’
‘Je liegt.’
‘Ik lieg?’ roept hij verontwaardigd. ‘Lekker is dat.’

‘Je kunt wél dansen, dat heb ik net gezien. Je wilt het misschien niet, met mij, nu, maar je kunt het wél.’

Hij broemt wat en kijkt voor zich uit. Ik wacht een paar seconden en haal mijn schouders op.

‘Oké, dan niet.’

We zwijgen allebei. Quinn komt ondertussen de tavern binnen met Rosie, ze lopen naar de bar. Vince zucht weer, heel diep.

‘Nou, goed dan. Dit is dan meteen de laatste keer, onthoud dat heel goed.’

‘Ik wist wel dat je het stiekem toch wilde.’

Hij maakt een ‘hou maar op’-gebaar en loopt al naar de dansvloer. ‘Eén keer!’ waarschuwt hij me tijdens het lopen. ‘Eén!’

‘Helder. Compleet helder.’

‘Je bent dronken.’ Hij neemt me in zijn armen. ‘En vervelend.’

‘Vervelend?’ Mijn lichaam raakt dat van hem, ik voel zijn warmte, zijn armen voelen veilig en sterk.

‘Ja.’

‘Cause I can feel you breathe, It's washing over me, And suddenly, I'm melting into you, There's nothing left to prove, Baby, all we need is just to be...’

‘Hoezo?’

‘Omdat je...’ Hij kijkt me aan en staart vervolgens langs me heen. ‘Niks, laat maar.’

‘Je vindt me vervelend en wilt vervolgens niet zeggen waarom? Als vrienden en collega’s moet je elkaar wel gedegen feedback kunnen geven en al helemaal wanneer het kritisch is.’

‘Laat. Het. Gaan. Isabelle.’

‘Oké, oké,’ mompel ik, terwijl ik mijn ogen sluit en – een beetje zweverig, bezopen en wiebelig – ontzettend geniet van het moment. De mooie muziek en Vinces nabijheid zorgen voor kippenvel, het overkomt me. Dat hij zich ineens niet meer wil uiten, of het misschien niet kan, interesseert me op dit moment weinig. Misschien komt het nog, misschien niet.

Hij houdt me iets steviger vast, ik merk het. ‘Je laat me dingen voelen,’ zegt hij zacht. ‘En dat wil ik niet.’

Ik probeer hem aan te kijken, maar dat laat hij niet toe.

‘Nee, blijf daar,’ zegt hij een beetje bot. ‘Ik wil niet dat je me aankijkt nu.’

‘O...’

‘Je moet dit ook weer vergeten, want misschien heb ik ook iets te veel op en ben ik daardoor te eerlijk.’

‘Dingen voelen is goed, toch?’

‘Nee, ik heb er geen tijd voor en ik heb er geen behoefte aan, en zeker niet met jou. Het is onhandig en absoluut niet de bedoeling, maar... het is wat het is.’

‘Je brengt het alsof je de oorlog in wordt gestuurd. Iets voelen voor iemand is toch juist fijn?’

‘Nee hoor, helemaal niet.’

‘Want?’

‘Het is onnodig.’

‘Dat ben ik niet met je eens.’

‘Dat kan, we hoeven het niet eens te zijn. Ik zit niet te wachten op gevoelens of iets in die trant, het leidt me af en doet niks goeds voor me. Ik ben beter af zonder.’

‘Je had toch al eens een vriendin gehad, zei je? Had je toen geen gevoelens?’

‘Nee.’

‘In een langere relatie niet?’

‘Misschien overdreef ik een beetje. We waren een paar weken aan het daten, ze vond iemand anders leuker en weg was ze.’

Ooo, geen langere relatie dus, bedenk ik.

‘En heb je tijdens het daten niets laten zien? Geen affectie? Geen gevoelens?’

‘Neuh.’

‘Sorry. Dan snap ik dat ze koos voor iemand anders.’

‘Ik begreep dat ook. Helemaal prima, ik gaf haar groot gelijk.’

‘Hoe oud was je?’

‘Twintig of zoiets.’

‘Caught up in the touch, The slow and steady rush, Baby, isn’t that the way that love’s supposed to be? I can feel you breathe, Just breathe...’

‘Je bent hard voor jezelf,’ zeg ik zacht naast zijn oor.

‘Dat klopt.’

‘Waarom?’

‘Dat is de enige manier waarop ik kan functioneren.’

‘Is er ooit iets gebeurd?’

Hij zwijgt.

‘Mag ik je alsjeblieft even aankijken? Stop eens met die wurg-greep.’

‘Nee.’

‘Voel je je dan te kwetsbaar?’

‘Weet ik het, het zal wel.’

Ik ontspan weer in zijn armen en leg mijn wang even tegen zijn schouder. Het voelt veel te goed. Hij wil dit niet. En het is echt niet zo dat Quinn een tweede keus voor me is, maar de chemie die ik voel met Vince voel ik niet in die mate bij hem. Het is precies wat Mia zei: met Quinn is het veel makkelijker. Vince is een grote bak ellende, maar o, die diepere laag.

Het liedje is veel te snel ten einde, ik had nog uren zo tegen Vince aan kunnen staan. Hij laat me los.

‘Dit was fijn,’ fluister ik.

Hij knikt kort. ‘Zal ik je nu naar huis brengen?’

‘Dat is misschien een goed idee.’ Ik wrijf over mijn armen en moet gapen. ‘En dan ga ik vierentwintig uur slapen.’

‘Nee, morgen gaan we de fokkerij bespreken. Na de lunch in de stallen, dan leg ik je alles uit. Niet vergeten.’

‘O, oké. Prima.’

‘Lekker gedanst?’ Guus komt naast ons staan. ‘Dat zag er gezellig uit. Je hebt de strijd tussen de broers wel aangewakkerd, zeg,’ vervolgt hij in het Nederlands.

‘Niet jij ook al...’

‘Gaan jullie ook?’ Guus gaat weer verder in het Engels. ‘Morgen weer vroeg dag.’

‘Ja, wij gaan ook,’ antwoordt Vince.

‘Rijdt iedereen eigenlijk gewoon naar huis?’ Ik kijk fronsend om me heen. Vince en Paul – die ook echt wel wat biertjes achter

de kiezen heeft – staan me droogjes aan te kijken. Lily grijnst schaapachtig.

‘Er is niemand op de weg hier,’ zegt ze zacht. ‘Voordeel van wonen in zo’n gat. Bovendien is het een piepklein stukje natuurlijk. Heel slecht, maar ja. Niet doorvertellen.’

Ik maak een ritsbeweging langs mijn mond. Guus vindt het al lang prima. Langzaam lopen we richting de uitgang, waar Quinn tegen de muur geleund staat. Op de een of andere manier voel ik me een beetje betrap. Waarom gebeurt me dat?

‘Iedereen gaat?’ vraagt hij, kijkend naar de groep. ‘Dan ga ik ook. Doen we nog een afzakkertje?’

‘Whisky bij het vuur!’ roept Paul. ‘Ik ben voor.’

‘Ik taai af,’ gaap ik. Quinn oogt ontspannen, maar ik mis zijn bedachtzame blik echt niet. Hij komt naast me lopen alsof hij me niet net met Vince heeft zien dansen.

‘Het lijkt me inderdaad verstandig dat jij gaat slapen, Stone-mountains.’

‘Anders kunnen we morgen geen Stetson kopen.’ Ik trek m’n jas aan, maar krijg m’n arm niet in de mouw. Quinn heeft het niet in de gaten, maar iemand houdt de mouw recht. Wanneer ik me omdraai zie ik dat het Vince is.

‘En dat is toevallig enorm belangrijk,’ gaat Quinn verder, terwijl Vince en ik een laatste blik uitwisselen en hij daarna richting zijn auto loopt. ‘Rij jij trouwens maar met ons mee,’ zegt hij er snel achteraan. Voordat ik met Vince kan meelopen heeft Quinn me al de andere kant op gestuurd.

De nacht is ijskoud en het lijkt alsof ik een enorme vrieskist in loop. Rillend van de kou en de vermoeidheid kijk ik Vince na en stap daarna naast Quinn achter in de Raptor bij Guus.

‘Naar bed met jou, dronkenlapje,’ hoor ik Quinn nog zeggen, daarna zak ik tegen hem aan en dommel direct in.

Eerste druk mei 2026

Copyright © 2026 Ellen Rink

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv

ISBN 978 90 261 8236 5

ISBN e-book 978 90 261 8237 2

ISBN luisterboek 978 90 261 8238 9

NUR 301

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.